

CHARLES VAN LERBERGHE

Les Flaireurs

BRUXELLES

PAUL LACOMBLEZ, ÉDITEUR

33, rue des Paroissiens, 33

[1896]

1210057

AUTORIZOVANÝ PŘEKLAD ARNOŠTA PROCHÁZKY

VYDÁNO BYLO 113 VÝTISKŮ
NA HOLLANDU VESMĚS ČÍS
LOVANÝCH * NOVÉ VYDÁNÍ
TÉTO KNIHY NEBUDE JIŽ N
IKDY USPOŘÁDANO. * * *

ČÍSLO

CHARLES TANKER
BERGHE-SIDNEY
PRAHA - MODERNÍ
REKLA - 2. POSTO
VSKA LICE 32 - 18
PRAHA - VSKA LICE
PRAHA - VSKA LICE

TISKEM EM. STIVÍNA v PRAZE

CHARLES VAN LER
BERGHE * SLÍDIČI *
PRAHA * MODERNÍ
REVUE * 32 POŠTO
VSKÁ ULICE 32 * 18
96 * VŠECHNA PRÁ
VA VYHRAZENA * *

STAVBA A VYKONÁNÍ PRÁZE

SLÍDIČI

MAURICI MAETERLINCKOVI

Orchestr: Smuteční pochod. Viřeni zastřených bubnů. Znění rohů v dálce. Viřeni bubnů. Krátký motiv žalmový pro varhany. **Opětovné a temné údery.**
Opona.

Scéna představuje světnici ve velmi chudé chýži. Na pravo, opřeno o zeď, veliké lože s baldachýnem a záclonami z černé serže. Uprostřed zdi pozadí, dvěře; na levo okno se spuštěnou záclonou. U lože stolec, na němž kříž mezi dvěma zapálenými svícemi ze žlutého vosku.

Rouřlivá noc. Déšť bičuje okna. Jest slyšeti v dáli vítr, skučící ve stromech, a štěkajícího psa. Při zvednutí opony zdá se scéna prázdnou a není osvětlena než mihotavým světlem obou svící. Jest slyšeti nové údery na dvěře. Mladá dívka vystoupí chvatně z lůžka s posuňky zděšení. Jest polou nahá, v košili, s rozpoutanými plavými vlasy.

AKT I.

Dívka: Kdo je tam?

Hlas (venku): Já.

Dívka: Kdo to?

Hlas: Já!

Dívka: To není jméno, kdo jste?

Hlas: Ah! ale . . . Jsem ten člověk, však víte.

Dívka: Já nikoho neočekávám.

Hlas (v loži): Dceruško, co je to za hluk?

Dívka: Mamičko, to je vítr. —
Přicházíte pro mne?

Hlas: Zajisté že ne, maličká,
zajisté že ne!

Matka: Ah skutečně něco slyším.

Dívka: Nebudete-li se jmenovati, neotevru.

Hlas: Ale . . . ale . . . to se neříká. Jsem člověk s vodou.

Dívka: Člověk s vodou?

Hlas: Ovšem že. Ale!

(Orčení odlévané vody.)

Matka: Dceruško, slyším vodu. Slyším něco tekoucího.

Dívka: Člověk s vodou!

Hlas: Zajisté že a s houbou.

Dívka: S houbou? Já toho všeho na nic nepotřebuji.

Hlas: Odpusťte, maličká, odpusťte . . . to jest k mytí.

Matka: Kdo je to, dceruško?

Dívka: Mamičko . . . to je chudý . . . chudý, žádající almužnu.

Matka: Ah, dej mu ji. Ten ubohý člověk! Ať vejde trochu a odpočine si; za takové noci! Ah můj Bože!

(Buší se.)

Dívka: Ne! — Maminko, já mám strach, neví se, kdo může přijíti.

Matka: To jest zlé, co pravíš, to jest zlé, nutno mu otevřítí, dej mu chleba.

(Buší se.)

Dívka: Ne, já mám strach z těch, kteří přicházejí za noci, mamičko, kdyby to byl zloděj.

Matka: Dceruško, nutno otevřítí, slyšíš, nutno otevřítí. Kdo je to? (Usmívajíc se.) Ah, matka ví dobře, kdo jest, dceruško. Zná ten zvuk.

(Buší se.)

Dívka (znepokojena): Ty víš, kdo to jest?

Matka: Ha, což? Není-liž to Pán, náš dobrý mistr? Honí v noci. Hle, má hlad a žízeň, jest zemdlen. Otevři mu, dceruško, otevři mu rychle. Slyším dupot jeho černých koní. (Krok koní v dálce.)

Dívka: Jaký to hluk, nejste sám?

Hlas: Zajisté, že jsem sám! Není žádný hluk . . . ah, ano . . . možná, že tam dole . . . to jest od těch, co přicházejí . . . ale otevřte teď. (Buší se.)

Dívka: Odejděte.

Hlas: Jak dlouho nechcete otevřítí?

Dívka: Neotevru nikdy.

Hlas: Dobře, já počkám.

Matka: Každý říká, dceruško: zítra, zítra; ano, ale druhý, druhý, což zde jest? Bude-li tu čekati. Čeho jeden neví, ví druhý, čeho jeden nevidí, vidí druhý a je to velký hřích a šílenost . . . dceruško, odešel tedy, že ho již neslyším?

Dívka (hledíc na dvěře): Ano, maminko, ano . . . ano . . . odešel . . .

Matka: Ah! Necht Ježíš jej má ve své dobré ochraně a Panna! Jaké počasí jest venku . . . Pojd, dceruško, modleme se za něj, za toho chudáka v noci, Otčenáš a tři ctnosti. Obrat poněkud kříž ke mně, ano . . . ano.

Jest slyšeti obě ženy mumlati modlitby — zvuk rážence v rukou stařeny. — Déšť bičuje okna.

Deset hodin odbíjí pomalu.

Jest slyšeti štěkot psa. *Dívka* zhasne svíce. Temnoty na scéně.

AKT II.

Znění rohů v dálce. Víření bubnů. Varhany. Opětovné údery. Svíce jsou znova rozžaty a jest viděti mladou dívku vzpřímenou a opírající se o lože, nehybnou v bdělosti, s obličejem obráceným ke dveřím.
(Buší se.)

Dívka (vrhají se chvatně ke dveřím):
Ah! Mlčte, mlčte přece! Maminka nyní spí.
(Buší se.)

Hlas (venku): To je mi stejné.

Dívka: Řekl jste, že počkáte.

Hlas (propukaje v smích): — Já!
Zrovna jsem přišel.

Dívka: Co že! Vy nejste ten člověk, jenž tu byl před chvílí?

Hlas: Jistě ne.

Matka: Dceruško, slyším hluk.

Dívka (ke dveřím): To není pravda.

Hlas: Ah, to tak!

Matka: Dceruško, slyším se něco hýbati.

Dívka: Kdo jste tedy?

Hlas: Ale . . .

Matka: Ano, je tam něco, ano.

Dívka: Já nikoho neočekávám.

Matka (naslouchajíc): Ano, ano, něco se tře, tak hle, tam, pode dveřmi, jistě se něco tam smýká. Co se děje dceruško?

Dívka: To jest noční pták, ma-mičko. — Kdo jste tedy?

Hlas: Ale . . . Člověk s prostěradly.

Dívka: Člověk s prostěradly!

Hlas: Ano.

Matka: Ale ne, dceruško, ale ne, slyším někoho mluvit. Kdo je to tam, to není tvůj hlas, tohle;

ale ne, někdo je tam! Kdo je to, dceruško?

Divka: Mamičko, to nic není, povídám ti.

Matka: Ano, ano, je tam někdo.
(Buší se.)

Slyšíš! Klepe se. Kdo je to? Otaž se, kdo to je.

Divka: Mamičko, je to zbloudilý člověk, tážící se po cestě.

Matka: Ah! Milosrdenství! Za takové noci, ah! můj Bože! otevři mu rychle, dceruško, tomu ubohému člověku, ať si odpočine a něco pojí, ah, můj Bože! Slyš!
(Buší se.)

Ah! nutno mu otevřít, to, dceruško, to jest milosrdné, jdi.

Divka: Mamičko, já mám strach, hle, po druhé, neví se, kdo může přijít.

Matka: Neměj strachu, dceruško, to je dobré a nutno konati dobro.
(Buší se.)

Divka (ke dveřím): Ne!

Matka: Neslyšíš koní?

Divka: Jaký to hluk?

Hlas: Není to hluk . . . ah! tam dole. Já nevím, to jest od těch, co přicházejí.

Matka: Ale, dceruško, slyš, něco se tře, tam dole.

Divka (spěšně): To je déšť na dveře, mamičko.
(Buší se.)

Ne!

Matka: Ale ne! Mamička není hluchá, slyšela by růsti trávu, to je hluk něčeho smýkajícího se, ah ano, já vím dobře, já! Je to

krásná Paní ze zámku, jež tam je, krásná Paní na koni; ona přišla! Neslibila-liž toho, ano, ano, bez pochyby, dceruško, to jest ona, otevři jí rychle. (Buší se.)

Dívka (ke dveřím): Ne! (Přiblíživši se k matce, jejíž ruce uchopí). Ah, mamičko, já mám strach z těch, kteří přicházejí v noci.

Matka (po chvíli mlčení a hledíc jí do očí): Proč pak, dceruško; Ježíš jest s námi.

Dívka: Ah, mamičko, co pak je ti, že se tak chvěješ?

Matka: To radostí, dceruško, neboť Ona jest zde. (Buší se.)

Dívka: Já neotevru.

Hlas: Ah! Hrome!

Matka: Ta, jež přichází, jest vítána.

Dívka: Nechvěj se tak, mamičko.

Matka (těžce oddychující): Ale to je zlé, tohle, oh! oh! oh! to jest zlé... tohle, to není stěstí, oh, oh! pravím ti, že nutno... otevřít! oh! že nutno o... otevřít! otevřít! (Buší se.)

Hlas: Vy tedy nechcete otevřítí?

Dívka: Ne! odejděte — Oh! copak je ti, mamičko, že jsou tvé ruce celé studené?

Hlas: Dobře, já počkám.

Dívka: Já neotevru nikdy.

Hlas: To uvidíme.

Dívka: Oh! mamičko, ty...

Matka (s těžkým oddechem a kašlem): Dceruško, měla jsem krásný sen, oh! pozdvihni trochu můj polštář... ano! krásný sen! Byla

jsem v ráji (kašlajíc) a zahrada (kašel) všichni andělé (činíc oběma svými rukama posuněk tance) . . . tancovali! (trilkujíc) já, se Svatou Pannou, (činíc stále posuňky před slovy) já tancovala . . . uprostřed; (kašel) slavnost, krásná slavnost, oh! oh! oh! (nesmírně se namáhá, aby se pohnula).

Dívka: (zadrževši ji a utírajíc pot s jejího obličejce): Maminko! oh mamičko!

Matka: Mezi květy ráje (kašel) — (po chvíli mlčení a změnivši myšlénku) což Ona odešla, že jí již neslyším?

Dívka (hledíc na dvěře): Ano, maminko, ano . . . ano . . . Odešel.

Matka: Necht' ji Bůh má ve své svaté ochraně.

Dívka: Ano, mamičko, budu se za něj modlit.

Matka (sklesnuvši nazpět a pomalu): Ano . . . potřeba se modliti za Ni . . . potřeba se modliti za Ni (dlouhý vzdech), svatou Pannu Marii, ve svém domě (kašel). Odříkejme Otčenáš a tři ctnosti! Přibliž poněkud kříž, nevidím ho již dobře, ano, takhle, ano.

Jest slyšení mumlat modlitby. Opětně zvuk růžence a kašle. Šum deště proti tabulím.

Jedenáct hodin odbíjí pomalu.

Jest slyšení štěkot psa. Dívka zhasne svíce. Temnoty na scéně.

AKT III.

Víření bubnů. Znění rohů v dálce. Motiv pro varhany. Zdvojnásobené údery na dvěře. V úplné tmě.

Divka: Ah! můj Bože! ah! můj Bože! Mlčte přece, vy neblahý, vy usmrtíte mou matku! (Buší se.)

Hlas (venku): Tady jsem!

Divka: Ale prosím vás, mlčte, prosím vás, oh můj Bože!

Hlas: No, tak co! Tady jsem!
(Buší se.)

Divka: Ale co tady chcete?

Hlas: Vejít, to se rozumí.

(Buší se.)

Divka: Ale vy jste řekl, že budete čekat až do rána!

Hlas (dav se do smíchu): Ah, tohle to! Zrovna jsem přišel! Není-li pravda, vy ostatní?

Matka: Dceruško, rozžehni svíci.
(Světlo.)

Divka: To není pravda.

Hlas: Ah, tisíc hromů, tady na mne p...!

Matka: Dceruško, rozžehni také druhou svíci, neboť Ona je zde.
(Světla.)

Hlas: Snad mně tady nenecháte tak?

Divka: Já vás nepotřebuji.

Hlas: Dobře dobře, každý po řadě. Nejsem tady pro vás, nu, tak?

Matka (dívajíc se po pokoji, se smutkem): Můj dům není důstojným, aby ji přijal.

Hlas. Ah, což, chcete tedy otevřít, nebo třísknu na to?

Matka: Ale dceruško... vy-táhni záclonu... a nech vníknouti slunci... aby tu bylo trochu pěkně. (Rozvírajíc paže v zářícím po-

suňku:) Všechno v slávě, neboť Ona vejde.

Dívka: Ano, maminko. (Vytáhne záclonu. Osvětlené okno a stíny pohřebního vozu, vržené na stěnu).

Matka: Jaké jsou to stíny?

Dívka: Ah!... (Dá rychle sklesnouti zácloně).

Matka: Dceruško, vezmi svěcenou vodu.

Dívka (berouc kroupenku a kropáč, ke dveřím): Ne! Kdo jste?

Hlas: Ale tisíc hromů! Člověk s... tou věcí...

Dívka (kropíc na pravo, na levo, v před a na dveře, po každém kroku temná rána. Matka se křížuje, po chvíli mlčení): Jakou věcí?

Hlas: Jsem člověk s rakví, tak tedy!

Dívka (vzkřikši): Ah; člověk s...

Hlas: Ano, ano, co pak jsem snad nebyl očekáván?

Matka (duseným hlasem): Otevři jí dveře, dceruško, Ona může vejíti.

Dívka: Mamičko, to není paní... to je... někdo... jenž jest pronásledován a žádá o útulek.

Matka (chroptíc): Otevři jí rychle, dceruško, oh, oh! otevři... já, rychle, rychle, oh! oh! jest vítána. Oh! vodu, dej mi vodu.

Hlas: Tisíc hromů, to je to těžké! (Buší se.)

Matka: Ah! já se udusím... kde jest kříž... já ho již nevidím, ano, ano, nutno jí otevřít.

Hlas: Bude potom ještě celá promoklá. (Buší se.)

Matka: Jdi, pokryj stůl... prostři ten pěkný ubrus. (Bijíc se v prsa :) Je to tady, poslechni! (Drsným hlasem:) Ho... jdi, jdi natrhat něco kvítí, ano, ona je tady... otevři jí přece. (Zuřivé údery.)

Hlas: Budu muset vyrazit dvěře!

Matka: Ano, tam, já ji vidím, já ji poznávám, ó krásná Paní!

(Nové údery.)

Hlas: A co vy ostatní? (Hlasy venku.)

Matka (s chraptoty): Krásná Paní... pro mé oči, vidíš dvěře nyní!.. není jich již! Otevři...

(Údery. Je slyšeti praštět dvěře.)

Ano, ona má něco tam, něco na svém rameni. (Křičuje se.)

Divka: Oh, mamičko!

Hlas: Když to musí být, tak tedy! (Údery a praštění.)

Divka: Odejděte! Odejděte, ať jste kdokoli! Odejděte, povídám vám, nikdy, nikdy, nikdy! Co pak přicházíte zabít mou matku, vy? (Praštění.) Co pak nám přinášíte smrt, vy? Ah, můj Bože! Ale co jsem vám jenom udělala, ah můj Bože! Ah můj Bože! (Údery a praštění. Klesne na kolena přede dveřmi vzlykajíc.)

Matka (nesmírně se namáhajíc, aby povstala): Vejděte, krásná Paní, hle den a já jsem připravena.

Divka (na kolenou a se vzepjatýma rukama): Oh! oh! já mám strach, ustaňte, pro milosrdenství! My jsme chudé ženy. My nic nemáme. Moje matka jest nemocná. Vy

nás nepřicházíte vzít, není-li pravda? Vy nejste zlí lidé. Já vám otevru, ale rcete, vy nejste lidé bez srdce, není-li pravda? Vy jste nechtěli, aby má ubohá matka zemřela!...

Údery a praštění se zdvojnásobují. Divoká hádka venku. Stará žena jme se chroptěti děsným způsobem. Mladá dívka se vrhne na kolena k loži své matky:

Ah, mamičko, zůstaň přece, co děláš, nekřič přece tak, ty mě usmrtíš, já jsem u tvých nohou, blízko tebe, mamičko, pohleď, pohleď na mne, to jsem já, tvůj andílek, proč pak mi již neodpovídáš?

Matka: Kdo jsi, andílku?

Hlas: Je čas! Je čas!

(Údery a zuřivé praštění.)

Dívka (aniž povstane od nohou lože):

A vy nevstoupíte, ani vy, ani ostatní.

Hlas: To se uvidí!

(Zdvojnásobené údery.)

Kus dřeva se urazí z vnitřní strany dveří a padne do světnice. Hádka venku za následujících slov.

Dívka: Oh, mamičko, jak se chvěješ, jak jsou tvé ruce ledové, neměj strachu, hleď, já jsem tvůj drahý andílek, jenž tě ztřeží, neměj strachu, oni ti nemohou udělat žádné bolesti; nepoznáváš mě již, oh! nepohlížej tak na mne s těma upřenýma očima, mamičko, já mám nyní strach před tebou samou! (Je slyšeti řehot koní.)

Matka: (usmívajíc se a tisknouc svou dceru k sobě, zatím co pravou rukou ukazuje na dvěře): To je kočár!

Hřmot těžkého povozu, jenž se zastavuje. Světla míjejí mimo trhlínu u dveří. Hádka. Je slyšeti útržky frásí, promísené klením: Co je to? Co je to? Nechtěj' otevřít. Zavřeny dvěře. Oh! la la. Bodejt'. Musí se vyrazit. Člověk je celý mokrý. Ta mrtvo! ta mrtvo! Počne žnova útok na dvěře zdvojnásobnými údery.

Matka (poslouchavši s otevřenými ústy):
Svatá Panno Marie!

Divka: Matičko, já tě objímám, pohleď na mne a požehnej mi, matičko, ty's v mých rukou, oh pohleď na mne, pohleď na mne přece!

Divoké hiomození venku. Vyražené dvěře povolí. Divka se vrhla na dvěře a tiskne je nazpět rukama. Zápas. Hrozný hřmot.

PŮLNOC ODBÍJÍ POMALU.

Všechny hlasy (venku, s odlehčením):
Ah! . . .

Při posledním úderu půlnoci stará žena vydá veliký drsný výkřik a mladá dívka, opustíc dvěře, vrhne se k loži s rozpjatýma rukama, zatím co dvěře, povolující nátlaku, padnou za ní s třeskotem a zhasí obě svíce velikým studeným zavaňutím.

OPONA

